

We Free
the
Stars

Csillagszabadítók

HAFSAH FAIZAL

We Free
the
Stars

Csillagszabadítók

VENTUS KIADÓ

A fordítás alapja:

Hafsah Faizal: *We Free the Stars – Sands of Arawiya Book 2*

First published in 2021 by Farrar Straus Giroux Books for Young Readers,
an imprint of Macmillan Children's Publishing Group, LLC

Fordította

Farkas Veronika

Szerkesztette

Winter Angéla

Borítóterv

Simón Prades

ISBN 978-615-640-724-5

Minden jog fenntartva

© Hafsah Faizal 2021

Térkép © Virginia Allyn

© Ventus Libro Kiadó 2025

© Hungarian translation Farkas Veronika 2025

*Azraának –
aki néha a barátom,
néha az ellenségem,
néha fékezhetetlen.*

És mindig a testvérem.

A becsület fontosabb a szívnél – mondta a lány.
Az érzékenység lesz a halálod – mondta az Oroszlán.
A sötétséget pusztulás követi – mondta a fiú.
A hatalom fájdalmat szül – mondta a király.

És borzalom: mindnyájuknak igazuk volt.

Anadil

Badi-tenger

Alderamin

Almas

Buzstaság

Hessa-szigetek

Sharr

Baransca-tenger

ABIA-FOLYÓ

Pelusia

Zaram

Guljúl

Abal

Albena

Arawin

Sarasin

A Szultán
Selyőrsége

Leil

DAAMA-FOLYÓ

DANCALL-HEGYSÉG

Demenhur

Selah

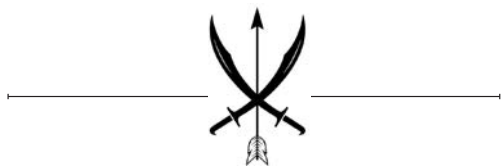
Thali

ÜRES-ERDŐ

Naid

I. FELVONÁS

SÖTÉT, MINT EGY ÜRES SÍRGÖDÖR

1. FEJEZET

SÖTÉTSÉG ÁRAMLOTT AZ EREIBEN. PÁSZMÁKBAN kígyózott ki az ujjából, és az sugárzott a tekintetéből. És amikor túl gyorsan, túl keményen gondolkodott, fekete folyóként ömlött végig a karján.

Jól áll neked a félelem.

A magasan járó nap Jinan hajójának deszkáira festette Nasir Ghameq árnyékát, miközben ő – érzése szerint már ezredszer, mióta elhagyták a Sharrt – visszatette a láda fedelét a helyére. Az ujjai hegyében tisztán érezte a dobozban meglapuló négy szív egyenletes lüktetését. Ezek a szívek az Arawiyát megalapító Ősi Nővérek örökségei voltak, és a birodalom mágiáját táplálták a hat kalifátus uralkodói minaretjein keresztül; ezek a továbbbítópontok látták el a köznépet a mágia jótéteményeivel. És amíg a szívek vissza nem kerülnek a helyükre, a mágia gyakorlatilag nem fog működni – ahogy az elmúlt kilencven évben sem.

A fiúban azonban továbbra is dolgozott a veleszületett mágiája, amit nem igazán tudott eltitkolni a körülötte kísértő, sötét árnyékok miatt.

– Az ötödik szív nem fog egyszer csak megjelenni odabent, akár hányszor nézel is bele a ládába. Ahogy ő sem, ami azt illeti – jegyezte meg Kifah, miközben kecsesen lemászott az árbócról. A felkarján lévő pánt megcsillant: a belegravírozott, egymást keresztező lándzsák arra utaltak, hogy a lány egykor a Pelusia kalifájára vigyázó

Kilenc Elit egyike volt. Nasir szívébe fájdalom hasított, amikor ráébredt, hogy egy bizonyos aranyhajú hadvezér szellemes élcelődését várta Kifah szavai után. A vicces vagy rafinált megjegyzését, amit a gyengéd *Kilencek Egyike* megszólítás követ.

De a középük ereszkedő csend éppolyan erőteljesen és baljósan zúgott, mint a Baransea-tenger hullámainak csapkodása.

Nasir elindult Jinan felé. Még mindig sántított a seb miatt, amit egy *ifrit* ejtett rajta a Sharr-szigeten.

– Már két napja hajózunk. Mi tart ennyi ideig?

A zarami lány hunyorogva felnézett rá a kormánykerék mögül. Néhány kósza, sötét hajfürtje kiszabadult kockás turbánja rétegei közül; a vászon vörös árnyalatot vitt a szeme barnaságába.

– Az *Anqa* a leggyorsabb hajó, felség.

– Nem mintha *lenne* másik hajónk, kölyök – jegyezte meg Kifah.

Nasir biztonságba helyezte a szívekkel teli ládát az egyik sarokban, Kifah mellett, miközben Jinan a homlokát ráncolta.

– Nem vagyok kölyök. Az *Anqa* főnixet jelent. Tudjátok, mint az a halhatatlan madár, ami feltámad a tűzből. A kedvenc csillagomról nevezték el. Az apám...

– Ez senkit nem érdekel! – csattant fel Nasir, és mivel a hajó billegett, belekapaszkodott a fakorlátba. Jinan színpadiasan fel-sóhajtott.

– Mennyi ideig tart még?

– Öt napig – felelte a lány, de látható sebet szenvedett a büszkesége Nasir lesújtó pillantásától. – Mi, felséged hajója legfeljebb hat nap alatt meg tudta tenni ezt az utat? Bocsássa meg nekem, hogy engem nem támogatnak szultánok.

– Az én hajóm – felelte Nasir lassan – nem egészen két nap alatt ért a Sharrba, és közben még a dandanokkal is meg kellett küzdenünk.

Jinan elfütytyentette magát.

– Akkor látnom kell azt a hajót, miután megérkezünk a puccos palotába! De hova sietünk ennyire?

Nasir bőre bizsergett az idegességtől, és egy fekete pászma kígyózott az ujjá hegyéből. Jinan szeme elkerekedett. Kifah úgy tett, mintha észre sem venné a dolgot, amitől Nasir még ingerültebb lett.

– Te jártál iskolába valaha is?

Jinan összehúzta a szemöldökét.

– Mi köze ennek bármihez is?

– Ha jártál volna, tudnád, milyen borzalmakat vetít elő, amikor azt mondom, hogy az Éjszaka Oroszlánja él – felelte Nasir, és a benne élő gyilkos kiélvezte a lány szemében megcsillanó rettegést. Nem akart mesélni neki az Oroszlán által ellopott szívről. Ez őt nem érdekelte, sőt maga a mágia sem... Legalábbis messze nem annyira, mint Altair, de a lány ezt nem értette volna meg. Nasir maga sem tudta megmagyarázni a vérében tomboló, különös indulatokat, ezt a másik ember iránt táplált aggodalmat, amiről azt hitte, hogy az anyja halálával teljesen kiveszett belőle. – Azt hitted, hogy Benyamin megbotlott egy kőben, és abba halt bele?

Jinan ismét összehúzta a szemöldökét, és elfordult, Kifah pedig az árbócnak támaszkodva, karba font kézzel nézte Nasirt.

– Vissza fogjuk hozni őt.

Nem Benyaminról beszélt.

– Nem aggódom érte – jegyezte meg Nasir, de kerülte a tekintetét.

– Nem, persze hogy nem – felelte Kifah gúnyosan. – Én is csak önmagamát emlékeztettem arra, hogy Altair tud vigyázni magára. Annyit locsog, hogy még az Oroszlán is könyörögni fog azért, hogy szabadítsuk meg tőle. Az sem lepne meg, ha máris kirakta volna valahol azt a bolond semmirekellőt, a nyakában egy „Ingyen elvihető” feliratú táblával.

Ez hazugság volt, amit mindketten tudtak. Fájdalmasan élesen hallatszott a bizonytalanság a lány egyébként higgadt hangjában.

Nasir tekintetét a tengerre szegezte, Sharr szigete felé. A lelke mélyén arra számított, hogy üldözőbe veszi őket egy másik hajó, ami éppen olyan sötét és félelmetes, mint maga az Oroszlán. Két

héttel ezelőtt még készen állt arra, hogy megölje Altairt – vagy bárki mást, aki az útjába áll, de most, ahogy lehunyta a szemét, azokat a vakító fénynyalábokat látta, amelyek a hadvezér kitárt tenyeréből törtek elő. És az Oroszlán fekete botjának éles kontúráját, ami Benyamin szívéből állt ki.

„Áldozat” – suttogta Benyamin. Az áldozat nem más, mint halál, romantikába öltöztetve. Nasir pontosan tudta ezt – ő halálra és sötétségre született, és nehezeére esett szívvel élnie, miközben annyi más emberét megállította. Nehezeére esett jót cselekednie, hiszen azt örökre be fogják árnyékolni a gáztettei.

A szíve valahol a Sharron rátalált a saját ritmusára, és Nasirnak nem állt szándékában lemondani erről a lüktetésről. Érdemessé akart válni rá, még ha ez azt is jelentette, hogy helyre kell állítania a mágiát, ami tönkretette a családját.

Ezt pedig azzal fogja kezdeni, hogy megmenti Altairt, és likvidálja az Oroszlánt.

Jinanra pillantott, és így szólt:

– Öt nap túl hosszú idő. Legyen három.

Jinan dadogni kezdett.

– Az lehetetlen...

Nasir azonban már el is indult a lépcső felé, ami a kabinokhoz vezetett.

– Legyen három, és megduplázom Benyamin ezüstjét.

Az ifjú kapitány azonnal kiabálni kezdett. Kitört a káosz, ahogy a szedett-vedett legénysége összekapta magát, és az általuk beszélt zarami nyelv durva tónusai beleolvadtak a tenger morájába. Nasir nem tudta, mihez fog kezdeni a lány ennyi pénzzel, de ez nem is érdekelte. A trón megengedhette ezt magának.

Nasir lesántikált a lépcsőn. A három nap még mindig három nappal hosszabbnak tűnt a kelleténél. Most, hogy az Oroszlán már nem volt a szigethez láncolva, nem tűnt valószínűnek, hogy ott marad, ráadásul a *Jawarat* – ami kulcsszerepet játszik a terveiben – egyre távolabb került tőle. A zumrának még az Oroszlán előtt

partra kellett érnie, különben még nagyobb bajban lesznek, és ha létezik valaki, aki felgyorsíthatta az útjukat, az nem egy halandó zarami lány.

Az égő olaj szaga összekeveredett a hajó sós levegőjével. A lámpások pislákolva világítottak, miközben Nasir elhaladt a szűk kabinok előtt, amelyek úgy szorongtak egymás mellett, mint fogak a szájbán. A szegényes berendezésüket alkotó, padlóba csavározott ágyak és egyéb bútorok ugyanúgy félhomályba borultak, mint a palota berendezése.

Nasir lélegzete elakadt, hirtelen ismét ott állt Ghameq előtt, és a küldetésről beszélt neki. Arról, hogy nem sikerült megölnie a szultán hadvezérét. Nem sikerült megölnie a Vadászt. Nem sikerült visszahoznia a *Jawaratot*.

Kudarcot vallott, kudarcot vallott, kudarcot vallott.

De kiverte a fejéből ezeket a gondolatokat. *Most más a helyzet* – emlékeztette magát. A közte és az apja között feszülő póráz összegabalyodott, és sok más ember életével is összefonódott. Zafirával, Altairével, Kifah-éval, Nasir anyjával, és – ami a legfontosabb – az Éjszaka Oroszlánjával, aki Ghameqbe mélyesztette karmait, és távolról irányította az összes mozdulatát.

Nasir tekintete a hajó legtávolabbi pontja felé villant, ahol Zafira kabinja várakozott, mint egy biztos pont, ami épp hogy csak elérhető távolságon kívül van.

Amikor a lány nagy ritkán megjelent a fedélzeten, mindig a mellkasához szorította a *Jawaratot*, és a tekintete egyre távolságtartóbb és üvegesebb lett. Nasirt aggasztotta, hogy ennyire megfakult a jég a szemében, miközben azt valami más váltotta fel, de gyáva volt ahhoz, hogy beszélgetni kezdjen vele, és miközben a Sharron töltött utolsó pillanatainak az örülete egyre távolabb került tőlük, már nem tudta, hogyan csökkenthetné a köztük támadt és rohamosan mélyülő szakadékot.

Megállt, hogy megpihentesse a lábát, és egy szálkás gerendának támaszkodott. Az Ezüst Boszorkány – *az anyja, rimaal* – egy

ugyanolyan eldugott kabint választott, mint Zafira, és amikor Nasir végre odaért az ajtajához, a padlón lévő sötét csillogás megállította.

Vér?

Nasir lerángatta a kezéről a kesztyűt, és két ujját odanyomta a folthoz, majd az orrához emelte őket. Maró, fémes szagot érzett – ez biztosan vér. Az ujjait beletörölte a köntösebe, majd felemelte a tekintetét, és követte az egymástól szeszélyes távolságra elhullatott foltokat.

Egészen az utolsó kabinig, amelynek az ajtaja mögött eltűntek – Zafira lakrészéig.